

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Oboer/139/2014
Identifikačné číslo spisu:	7613221274
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Seman
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7613221274.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej: PRO CIVITAS, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Vajnorská č. 100/A, IČO: 45 869 464, zastúpenej advokátskou kanceláriou verita, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Karpatská č. 18, IČO: 35 940 875 proti povinnému: V., nar. XX.XX.XXXX, bytom J., o vymoženie 1 608,01 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 8Er/528/2013, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 12CoE/244/2013-23 zo dňa 30. decembra 2013, takto

rozhodol:

Dovolanie oprávnenej odmieta.
Povinnému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením č. k. 8Er/528/2013-13 zo dňa 18. júla 2013 zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Dulinu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku označeného v žiadosti súdneho exekútora. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že okresný súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe § 44 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. osudných exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v spojení s § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom v čase rozhodovania súdu. Vychádzal zo zistenia, že oprávnená a povinný uzavreli úverovú zmluvu, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy (zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Oprávnená preto vystupuje v predmetnom právnom vzťahu ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ. Podľa názoru súdu, dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou podmienkou, ktorá je podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Povinný nemal možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť obsah predmetnej úverovej zmluvy, pretože jej súčasťou boli aj všeobecné obchodné podmienky. Povaha zmluvy je adhézna, čo znamená, že spotrebiteľ ju mohol len ako celok prijať alebo odmietnuť. Obsah rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený a len ťažko možno predpokladať, že spotrebiteľ si bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie takejto doložky prináša. Na základe uvedeného dospel okresný súd k záveru, že dojednanie

rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojich dôsledkoch k tomu, že povinnému ako spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, uznesením č. k. 12CoE/244/2013-23 zo dňa 30. decembra 2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „O. s. p.“). Námietky oprávnenej uvádzané v odvolaní vyhodnotil ako nedôvodné. Zdôraznil, že pri postupe podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd neskúma vecnú správnosť vydaného rozhodcovského rozsudku, ale jeho súlad so zákonom. Ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, je namieste skúmať, či mal rozhodcovský súd právomoc konať v danej spotrebiteľskej veci a v prípade zistenia neplatnosti rozhodcovskej zmluvy (doložky) konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť takéhoto exekučného titulu. Odvolací súd konštatoval, že obmedzenie možnosti spotrebiteľa brániť si svoje práva pred nezávislým súdom, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené spolu s princípom dôslednej ochrany práv spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany dáva podklad pre taký postup exekučného súdu, ktorý mal za následok neudelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Uznesenie odvolacieho súdu napadla oprávnená (ďalej aj „dovolatel'ka“) dovolaním, v ktorom žiadala napadnuté uznesenie zmeniť tak, že dovolací súd „poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie“, alebo alternatívne zrušiť obe rozhodnutia súdov nižšieho stupňa a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že súdy v danom prípade: a) rozhodovali vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O. s. p.), b) rozhodovali napriek tomu, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (§ 237 písm. d/ O. s. p.), c) rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O. s. p.), d) odňali oprávnenej možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), e) konanie zaťažili tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a f) svoje rozhodnutia založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, zastúpený v dovolacom konaní v súlade s ust. § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

danom prípade dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť, predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tou istou dovocatel'kou - vid' konania vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1Oboer/8/2013, 1Oboer/23/2013, 1Oboer/219/2013, 1Oboer/229/2013, 1Oboer/197/2014 a 1Oboer/220/2014. Dovovací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle ust. § 243b ods. 7 O. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza. dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky povinnému náhradu týchto trov nepriznal, pretože povinný nepodal návrh na ich priznanie (§151 O. s. p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nieje prípustný opravný prostriedok.